

[Forsvarsministeren.]

fuldt ud, er Meningen den, at man i Foraars-tiden og i Efteraarstiden vil skabe et ret langt Interval mellem Hjemsendelsen af de ældre Styrker og Indkaldelsen af de nye, saa at man ved Foraarsarbejderne og navnlig ved Roearbejdet om Efteraaret har en betydelig større Arbejdsreserve til Raadighed, end man ellers vilde have.

Da det nu desuden er lykkedes at skabe en fast Form for Meddelelse til de unge Mennesker om, naar de skal ind — i Øjeblikket har man givet de unge Mennesker Besked lige indtil Maj 1948 om, naar de skal ind —, har man fra Administrationens og fra min Side tilvejebragt Mulighed for, at de unge Mennesker i god Tid ved, hvornaar de militære Myndigheder vil disponere over dem; derfor er de ogsaa i Stand til selv at disponere over deres egen Arbejdskraft lige indtil det Tidspunkt, da de vil blive kaldt ind. Umid-delbart i det første halve Aars Tid efter Befrielsen maatte man tit kalde dem ind med kun een eller to Maaneders Varsel, hvad der naturligvis vakte en vis Uvilje. Dette er altsaa ændret. Jeg bebrejder slet ikke Administrationen noget i den Henseende, for det er klart, at det første halve Aar eller 3/4 Aar, da Landet laa i Kaos efter Besættelsen, maatte der en vis Tid til for at faa Orden paa hele Indkaldelsesspørgsmaalet. Men det sker altsaa nu paa den Maade, at man virkelig i ordentlig Tid giver de unge Mennesker Besked om, naar de skal ind, saa at man saavel fra deres som deres Principalers Side er i Stand til at lægge en fast Linie for Udnyt-telsen af deres Arbejdskraft i det civile Erhvervsliv.

Alt dette har man, som sagt, drøftet i det nedsatte Folketingsudvalg, og den, der har været mindst lidenskabelig under Drøftelserne, har været mig, idet selve Problemet har foreligget for mig i lang Tid og jeg paa ethvert Trim af Udviklingen har søgt at udnytte alle de Muligheder for en Lempelse, der maatte være til Stede, hvad jeg ogsaa ønsker at gøre i Fremtiden, saa længe jeg har med disse Sager at gøre. Men det, der, som sagt, har været nogen Strid om; har været, at man fra en enkelt Side mente, at det vilde være muligt i Løbet af halvanden Maaned at nedsætte Tjenestetiden til 9 Maaneder — siger og skriver 9 Maaneder, ikke 9 Maaneder og 1 Dag eller 8 Maaneder og 2 Dage, men 9 Maaneder. Det er muligt, at man kan fast-sætte en saadan Tjenestetid; det tør jeg ikke sige uden Undersøgelse, men hvorfor den lige præcis skal være 9 Maaneder, ved jeg ikke; jeg har i det høje Folketing sagt, at de 9 Maaneder maaske kan skyldes dette, at der

saavel i Menneske- som i Dyreriget er en vis Drægtighedstid paa 9 Maaneder, men om det er det, man har brugt som Udgangspunkt, ved jeg ikke.

Jeg har imidlertid fastholdt som Ho-vedsynspunkt, at det, der maa til, før man skrider til en Nedsættelse, er en Undersø-gelse paa saglig Basis af foreliggende Mulighe-der, idet man maa være klar over, at Tjene-stetid og Uddannelsesetid er to vidt forskel-lige Ting. Vi har i de sidste halvandet Aar haft en Tjenestetid paa 10½—11 Maaneder, men man har kun haft en Uddannelsesetid paa mellem 5 og 6 Maaneder, idet den øvrige Del af Tiden har været anvendt til de ekstra-ordinære Vagtopgaver, som er paalagt os i Kraft af Forhold, som vi ingen Indflydelse har haft paa. En Nedsættelse af Tjeneste-tiden, som nu skal undersøges paa saglig Basis, hænger altsaa sammen med den effekte Uddannelsesetid og de Muligheder, der kan skabes for en saadan, og de afhænger dels af de Opgaver, baade normale og unor-male, baade ekstraordinære og ordinære, som vi kommer til at paatage os, dels af de Krav, man maa stille til Uddannelsen og til Opretholdelsen af et vist Beredskab her i Landet, og dermed altsaa af det, man finder det forsvarligt at bruge offentlige Midler til i denne Henseende. Forudsætningen for, at man kan gøre en Uddannelse færdig i et kortere Tidsrum, end man ellers bruger, er naturligvis ens, hvad enten det drejer sig om civile eller militære Forhold. Naar man vil skabe større Effektivitet i det civile Er-hvervsliv, sker det gennem bedre Organisa-tion, bedre Teknik og større Indsats fra den enkelte Arbejders Side. I den Henseende er der ingen Forskel paa det civile Liv og det militære. I det Øjeblik man skal klare den militære Uddannelse paa en ordentlig Maade i et kortere Tidsrum, maa der ogsaa her gen-nem Organisation — det vil sige gennem de nødvendige faste Befalingsmandsrammer, som jo er Rygraden i enhver Hær- og Sø-værnsordning —, gennem det Materiel, der nu engang skal bruges til dette Formaal, gennem den Udrustning, der skal tilveje-bringes, gennem Øvelsespladser o. s. v. ska-bes de Forudsætninger, som muliggør en Nedsættelse af Tjenestetiden, saa at Effek-tiviteten, der naas i det korte Tidsrum, kan blive lige saa stor som i det nu lidt længere.

Jeg vil gerne ogsaa over for det høje Landsting sige, at min Stilling i dette Spørgsmaal er den, at jeg mener, man maa gaa til en saadan Nedsættelse af Tjeneste-tiden, hvis den gennem en sagkyndig Un-dersøgelse viser sig forsvarlig, og at vi ikke skal have nogen længere Tjenestetid end